

Skønssag, om man vil vælge dette eller hint Udtryk, og dette har givet Anledning til, at man indenfor Udvalget fra enkelte Sider har fundet, at Spørgsmaalet var uklart. For at man skal forstaa, hvad jeg tænker paa i denne Forbindelse, skal jeg tage et Eksempel. I det Dokument, der ledsagede Lovforslaget i forrige Samling i Landstinget, vil man finde en Oversættelse af Konventionen, og her bruges Udtrykket: „Tab af Menneskeliv eller Tilføjelse af Saar“. Hvis man ser efter i det foreliggende Lovforslags § 1, 3die Stykke, vil man se, at der her er Tale om „Død eller Skade paa Legeme eller Helbred“. Det ligger jo i Sagens Natur, at der maa være en Væsensforskel mellem disse to Oversættelser. „Tilføjelse af Saar“ kan umuligt være det samme som „Skade paa Legeme eller Helbred“. Men denne Uoverensstemmelse hidrører fra, at man har opfattet den originale franske Tekst forskelligt. Den bruger de to Udtryk „mort“ og „blessure“, og i Virkeligheden ligger vistnok Sandheden midt imellem de valgte Oversættelser. Jeg vilde oversætte „blessure“ ikke ved „Tilføjelse af Saar“, men ved „Tilføjelse af Legemsskade“. Og jeg ønsker at understrege, at de Uoverensstemmelser, der kan være mellem Oversættelsen af Konventionen og Lovens Tekst, i Virkeligheden intet betyder, da man, naar man skal dømme i dette Forhold, utvivlsomt vil støtte sig stærkt paa de Lovforslagets ledsagende Bemærkninger og navnlig paa den originale Tekst, som er vedtaget af de Lande, der har forenet sig om Konventionen.

Endvidere har der indenfor Udvalget været afvigende Meninger af den Grund, at en enkelt af de Bestemmelser, som indeholdes i Lovforslaget, er af den ejendommelige Karakter, at den kan hidføre noget, der maa staa som en aabenbar Uretfærdighed. Dette Forhold indtræder som Følge af, at det nye Lovforslag bestemmer, at naar der under visse Forhold tilkommer en Person en Erstatning, fordi han er kommet til Skade som Følge af Sammenstød mellem to Skibe, kan han, naar begge Skibe har Skyld i Sammenstødet, søge sin Erstatning, om han saa foretrækker, hos det Skib, der har mindst Skyld i Sammenstødet, og dette maa da betale hele Beløbet og derefter søge sin Regres hos det andet Skib. Derved kan der indtræde den ejendommelige Omstændighed, at det Skib, som har mindst Skyld, kommer til at yde langt den største Erstatning. Det kan se underligt ud, og

naar Udvalget paa dette Punkt har sluttet sig til Lovforslaget, er Grunden, at det, der paa dette Omraade i Lovforslaget har været det bærende Princip, er, at man først og fremmest har villet skaffe den sagesløse Person, som ved andres Skyld kommer i Ulykke og lider Legemsbeskadigelse eller Død, eller hans efterladte en Erstatning, som skulde blive effektiv under alle de Forhold, hvorunder Loven overhovedet kan gøre den effektiv, og dette humane Princip har Udvalgets Flertal bøjet sig for. Det, Lovforslaget her indfører, er, at medens en saadan Erstatning ifølge den nu eksisterende Lov kun kan gives, naar der foreligger et strafbart Forhold fra den paagældende Befalingsmands eller det paagældende Mandskabs Side, vil Erstatningspligten i Fremtiden, hvis dette Forslag bliver til Lov, indtræde, naar der overhovedet er Skyld, selv om den ikke er forenet med Strafbarhed. Dertil kommer den vigtige Bestemmelse, jeg allerede for et Øjeblik siden har omtalt, nemlig at en erstatningsberettiget kan søge sin Erstatning, hos hvilket af de erstatningspligtige Rederier han vil, uanset om dette har den større eller den mindre Skyld.

Disse to Bestemmelser er det, som overvejende har givet Anledning til, at Udvalgets Flertal har sluttet sig til Lovforslaget. Hertil kommer imidlertid, at Lovforslaget utvivlsomt hidfører en Række Forbedringer. For saa vidt Forandringerne berører Skibsfarten og det Speciale, Talen er om her, er Forbedringerne af en saadan Karakter, at Søfartens Organisation ved Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart under 19. Marts 1912 i en Skrivelse til Ministeriet for Handel og Søfart har givet sin fulde Tilslutning til dem. I øvrigt taler det selvfølgelig for Lovforslagets Brugbarhed, at ikke mindre end 24 Landes delegerede har sluttet sig til det, og fra Danmarks Synspunkt taler det endvidere til Gunst for at gaa med til Overenskomsten, at de skandinaviske Riger efter en særlig Konference mellem de tre Lande har sluttet sig til Lovforslaget i en saa vidt mulig enstydig Tekst.

Hertil kommer imidlertid endnu et Par Forhold, som bør omtales. Det første er, at Danmarks Deltagelse i Arbejdet for en international Lovgivning kunde tænkes at blive ret problematisk, hvis vi, efter at have deltaget i en Konference som denne sammen med 24 andre Lande og ved vore delegerede at have sluttet os til det vedtagne, nu brød ud. Og endelig kommer dertil, at der i Aar her i København skal holdes